

ضوابط مکانیابی شهرهای جدید (مصوب ۶۸/۱۰/۲۵)

«بر پایه ماده ۷ قانون تغییر نام وزارت آبادانی و مسکن به وزارت مسکن و شهرسازی در مورد تعیین محل شهر و شهرک غیر روستایی اصول کلی مکانیابی شهرهای جدید به منظور جلوگیری از رشد شهرهای بزرگ و هم‌چنین رفع نیاز اسکان در مراکز جدید توسعه اشتغال بر پایه امکانات و قابلیت‌های موجود کشور در زمینه کشاورزی، صنعت و معدن، فرهنگ و آموزش به شرح زیر در تاریخ ۶۸/۱۰/۲۵ در شورایعالی شهرسازی و معماری تصویب شد:

۱. محاسبه میزان افزایش جمعیت شهر اصلی در ۲۰ سال آینده (برآورد تقریبی)

۲. تعیین مقدار جمعیتی که باید سعی شود به شهر یا شهرهای جدید منتقل گردد.

۳. بررسی امکانات دسترسی به اشتغال در شهر یا شهرهای جدید

۴. ضوابط مکانیابی بهینه:

الف) حفظ زمین‌های کشاورزی و همچنین زمین‌هایی که از حیث نوع خاک، شیب و وجود آب، مستعد کشاورزی باشد.

ب) حداکثر استفاده از اراضی دولتی

ج) فاصله کافی از شهر اصلی که مانع اتصال شهر جدید به آن بشود.

د) تأمین آب مورد نیاز بر پایه جمعیت

ه) مناسب بودن شکل (ناهمواری‌ها) و ابعاد و مسائل تکتونیکی (زمین ساختاری) بطور کلی

و) شرایط مناسب آب و هوایی و زیست محیطی و مسائل آب‌های زیرزمینی و دفع آب‌های سطحی بطور کلی

ز) رعایت ملاحظات امنیتی، سیاسی و نظامی

۵. بررسی صرفه‌های اقتصادی - اجرایی تأسیس شهر جدید حسب شاخص‌ها و توجهات فنی و اقتصادی

نسبت به مفاد برنامه پنجساله توسعه اقتصادی - اجتماعی - فرهنگی جمهوری اسلامی ایران

۶. در صورتی که طرح جامع شهر اصلی تحت بررسی می‌باشد، بررسی مربوط به احداث شهر جدید به پس از تصویب مطالعات مربوط به طرح جامع شهر اصلی موکول گردد.

۷. طرح جامع شهر جدید به تصویب شورای عالی شهرسازی و معماری خواهد رسید.

۸. شهر جدید از زمان شروع تا قبل از شهر شدن تابع مقررات مربوط به شهرک بوده و پس از شهر شدن تابع مقررات طرح‌های جامع شهری خواهد بود.